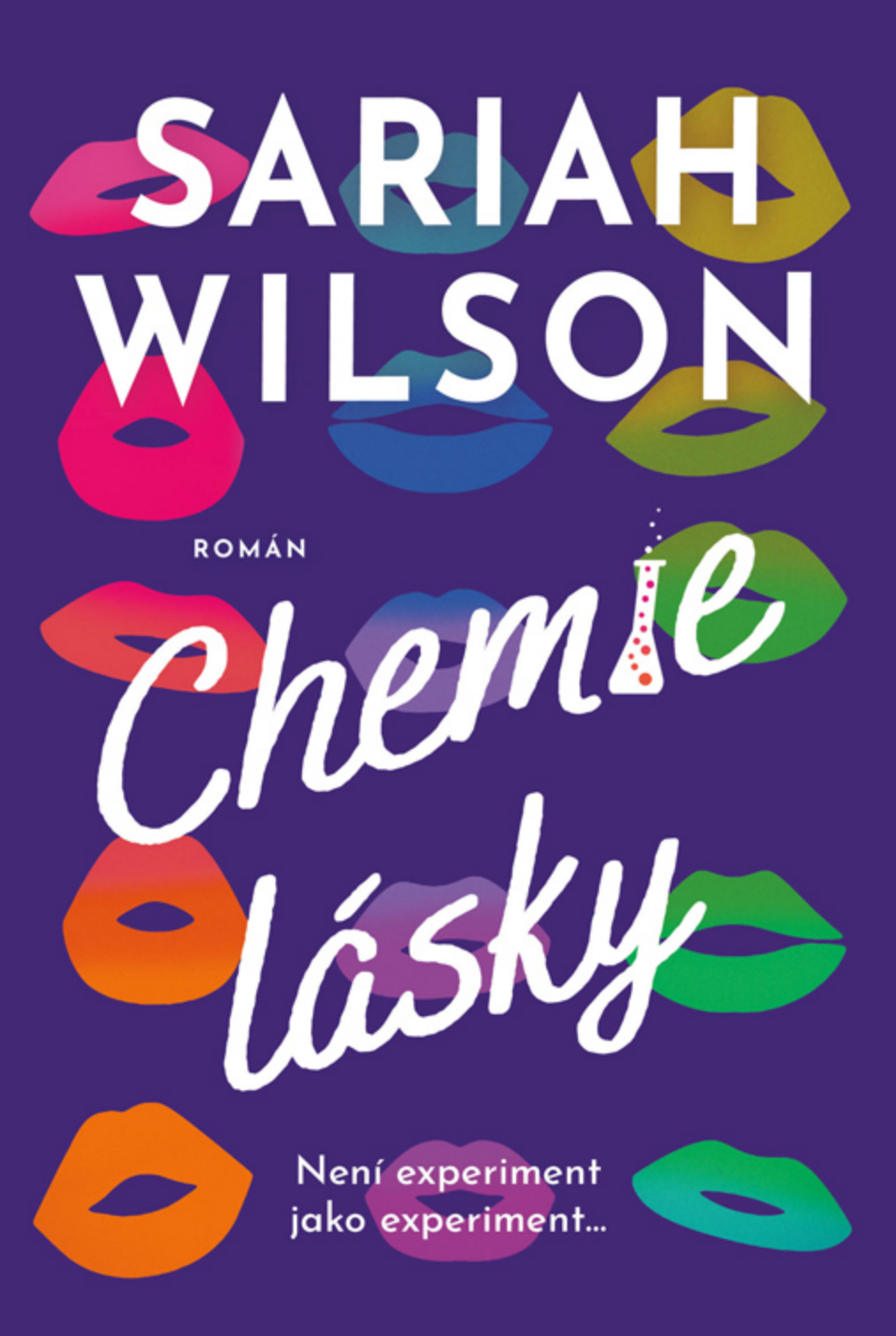

SARIAH
WILSON

ROMÁN

Chemie
lásky

Není experiment
jako experiment...

Chemie
lásky

Text copyright © 2023 by Sariah Wilson
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Přemysl David, 2024
Cover © Philip Pascuzzo, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5164-8 (pdf)

SARIAH WILSON

Chemie
lásky

PŘELOŽIL
PŘEMYSL DAVID

*Pro Riana Johnsona –
za to, že jsi vytvořil nejlepší Hvězdné války,
a protože vím, že ty by ses byl zasadil o to,
aby Ben Solo zůstal naživu.*

KAPITOLA

první

Nesnášela jsem tři věci: pozdní příchody, oranžovou barvu a neustálé vymývání kádinek po přípravě bezvodých produktů (těch zatvrdlých vosků se totiž skoro nedalo zbavit).

Dnes jsem šla do práce pozdě a jediná věc, která mohla všechno jenom zhoršit, by bylo dorazit do laborky a zjistit, že mým příštím úkolem bude vytvořit balzám na rty. Oranžový balzám na rty.

Šéf bude vyvádět. Udělá mi scénu a mně nezbyde, než tam jen tiše stát a nechat na sebe křičet... Zatřásla jsem hlavou. Možná bych se mohla nenápadně vplížit dovnitř a Jerry by si ani nevšiml, že jsem přišla pozdě.

Už jak jsem nad tím přemýšlela, bylo mi jasné, že tohle nezvládnou. To zas bude!

Hlídač na recepci mi odmávnul, abych prošla bezpečnostní bránou, ani jsem mu nemusela ukazovat kartu. Normálně bych si s Danielem pokecala, ale tentokrát jsem měla co dělat, abych se co nejvíc přiblížila Bílému králíkovi z *Alenky v říši divů*.

Měla jsem vážně strašné zpoždění a na to jsem nebyla zvyklá. Nikdy jsem nechodila pozdě.

Daniel svažtil čelo, jako by tušil, že je něco špatně. Říkala jsem si, že si mě bude dobírat, ale on se místo toho jen usmál. „Dobré ráno, Anno!“ pronesl a zabzučel mi.

„Dobré ráno!“ odpověděla jsem a snažila se zachovat si poslední zbytky důstojnosti, zatímco jsem si to hasila k výtahům.

Když se dveře výtahu konečně otevřely a já mohla nastoupit, v hlavě mi zněla slova mojí babičky. Jednou si všimla mé nedochvilnosti a řekla: „Když přijdeš pozdě, je to neuctivé k tobě i tvým kolegům. A to i když nepracuješ v opravdové laboratoři.“

Při té vzpomínce jsem ztěžka vzdychla. Navzdory tomu, co si babička myslela, tohle byla opravdová laboratoř a já jsem rozhodně nechtěla být ke komukoli neuctivá. Akorát jsem první den po dvoutýdenní celofiremní dovolené, která jaksí jen prosvištěla, nedopatřením zaspala. Jeden den jsem odcházela z pracovny a neměla před sebou nic než spoustu volného času a pak byl najednou silvestr a já seděla s prarodiči na sedačce a v jejich právěk televizi sledovala spouštění koule na Times Square. Dědečkův oblíbený papoušek Heather Zacklear za mnou v pokoji pořád opakoval „Šťastný nový rok! Šťastný nový rok!“ a já si uvědomila, že vlastně nejsem spokojená se svým životem.

Můj pocit nespokojenosti zčásti pramenil i z babiččinyh neustálých pichlavých narážek na to, že jsem kosmetická chemička (tudiž, jak s oblibou říkala, mrhám vysokoškolským titulem a dělám „šminkovou podržtašku“), místo abych si zvolila nějakou důležitou práci, například environmentální vědu.

Kteroužto se živila ona.

Za to, jakou jsem si zvolila profesi, jsem byla neskonale šťastná. O něco méně šťastná jsem byla z laboratoře, v níž jsem pracovala. Pořád to byla opravdová laboratoř, ale měla své mouchy. Našly by se nesporně i světlé stránky, třeba moje kolegyně a nejlepší kamarádka na světě Catalina Diazová. Byla tu teprve šest měsíců (ve srovnání s mými čtyřmi roky), ale skutečnost,

že jsme jediné dvě ženy na našem oddělení, rychle stmelila naše přátelství.

Tohle a pak taky naše oddanost *Pánu prstenů* a obecně všemu nerdovskému.

Jenže práce v Minx Cosmetics se nevyvrbila tak docela, jak jsem očekávala. Měla jsem dost nápadů a věcí, na kterých jsem chtěla pracovat a které jsem chtěla zkoušet, ale šéf Jerry pokračuje smetl moje návrhy do koše.

Byl to ten typ chlapa, co pod nažehleným a dokonale čistým laboratorním pláštěm nosil trojdílný oblek namísto pohodlného oblečení, které jsme si užívali my ostatní, a vždycky byl lehce cítit formaldehydem. To, že si vykračoval v oblaku právě tohoto oděru, o něm člověku vypovídalo všechno, co potřeboval vědět.

Radikální inovace nebyly zrovna jeho parketou, a to navzdory skutečnosti, že jsme byli oddělení výzkumu a vývoje.

Oddělení, v jehož čele stál Craig Kimball, náš viceprezident k nakousnutí.

Při pomýšlení na něj jsem se neubránila povzdechu a v břiše mě začalo šimrat. Byl to vysoký blondák se směřjícíma se světlýma očima. Byl laskavý a zábavný a šarmantní... a já do něj byla zamilovaná.

Catalina s až moc velkou oblibou poukazovala na to, že jsem s Craigem nikdy nevedla konverzaci delší než deset minut, ale to přece nemuselo být nutně na závalu. Já jsem prostě věděla, že mezi námi může vzniknout něco výjimečného, jen jsem musela najít odvahu dát se s ním znovu do řeči.

Možná bych mu mohla povědět o tom, jak moc si přeju získat možnost rozjet svou vlastní kosmetickou firmu, kde bych měla svobodu experimentovat a zkoušet nejrůznější nové mezioborové kombinace s chemií.

Jako neurokosmetiku. Hrozně se mi zamlouvala myšlenka, že by existovala interakce mezi nervovou soustavou

a make-upem. Že by make-up mohl třeba ovlivňovat náladu, zklidňovat, nebo naopak rozpalovat, a při tom všem by ještě rozjasňoval vaši pokožku.

Tohle byl vlastně i hlavní důvod, proč jsem se opozdila – příliš dlouho do noci jsem byla vzhůru a četla dokument německého biochemika o kationtových kanálech s přechodným receptorovým potenciálem a o tom, jak stimulace těchto takzvaných TRP kanálů dokáže rychleji léčit rány a vyvolat regeneraci kůže.

Vskutku fascinující záležitost.

Dveře výtahu se otevřely a já vešla do vstupního prostoru na našem patře. Prošla jsem jasně osvětlenou chodbou a zamířila k laboratoři.

Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem se chtěla do neurokosmetiky pustit. Přála jsem si, abych mohla dělat pokusy ve své domácí laboratoři, kde mi ale pořád chyběl vysokosmykový mixér, přičemž nejlevnější a nejmenší, který jsem našla, stál tři tisíce dolarů.

Které jsem neměla.

Uvažovala jsem, že bych se zeptala Jerryho, jestli bych se mohla zdržet po práci, ale věděla jsem, že by mi nikdy nedovolil provádět vlastní pokusy mimo pracovní dobu.

Když jsem včera v noci dočetla ten článek, pocítila jsem příval inspirace. Uvědomila jsem si, že zrovna začal nový rok, takže je načase udělat pár předsevzetí.

Zaprvé: vymyslím, jak rozjet svou vlastní firmu. Budu chodit na hodiny byznysu, naučím se hledat investory a cokoli dalšího bude třeba. Sama jsem se děsila změn, ale tohle jsem chtěla tak moc, že jsem doufala, že to prostě zvládnou.

Zadruhé: řeknu Craigovi, co k němu cítím. Další děsivá představa, ale jsem do něj zamilovaná už dva roky a po dalších svátcích strávených s prarodiči a jejich ptačím zvěřincem jsem už od života chtěla něco víc.

Opravdový vztah s dokonalým mužem.

Přiložila jsem svou kartu k senzoru a uslyšela, jak se dveře do laborky odemkly. Rychle jsem přešla ke svému stanovišti a nevšímala si upřených pohledů ostatních chemiků. Tenhle nepříjemný pocit se mi protivil.

Takže zatřetí: už nikdy nikam nepřijdu pozdě.

Nikdy se sama neuvrhnou do situace, ve které by mi Jerry mohl nadávat.

Došla jsem ke svému pracovnímu stolu a uložila si batoh do spodního šuplíku na složený laboratorní plášť. Uvědomila jsem si, že mám v puse žvýkačku, kterou jsem často mívala, když jsem se cítila neklidná nebo jsem se potřebovala soustředit, a co nejvíc nenápadně jsem se naklonila a vyplivla ji do koše u svého stolu. Další věc, kterou Jerry nesnášel. Žvýkání při práci.

Sedla jsem si a sotva jsem šťouchnutím zavřela šuplík, cítila jsem, že někdo stojí vedle mé stoličky.

„Anno! Konečně. Na.“ Catalina. Na stůl mi postavila kádinku naplněnou čirou tekutinou bez zápachu. Což mi připomnělo, že jsem si v tom ranním shonu nechala doma lahev s vodou.

Ušklíbla jsem se. Často se mi stávalo, že jsem se natolik zabrala do svých projektů, že jsem zapomněla na oběd a nemít u stolu vodu, dočista bych se dehydrovala. „Co to je?“ zeptala jsem se.

„Přinesla jsem ti trochu cyklopentasiloxanu.“

„Proč?“

Catalina se na mě podívala, jako kdybych rupla ze základů analytické chemie. Byla jediným člověkem v mém životě, který se na mě takto díval. „Že by ten projekt, na kterém jsi dělala před dovolenou? Ta plně přírodní mytická rtěnka bez chemie, vyrobená ze slz jednorožce a skřítčího prachu? Ta, co se ti hrudkovala, jaks ji upekla?“

Jasně. Pracovala jsem na novém přípravku, který si vyžádal jeden z produktových vývojářů. Odolná rtěnka, kterou by firma

mohla prodávat jako organickou a udržitelnou, to znamená bez veškerých -itů či -átů, které naši spotřebitelé nechtěli nebo z nich měli přímo strach. Což mi vždycky přišlo trochu zvláštní, vezmete-li v úvahu, že kosmetika je jedním z nejvíce regulovaných průmyslů v celé zemi. „Cyklopentasiloxan je chemie,“ připomněla jsem Catalině.

Protočila oči. „To sotva.“

Chápala jsem její rozmrzelost. O tomhle jsme spolu diskutovaly často. O tom či onom druhu líčidla, který jsme zrovna měly vyrobit – bylo to trochu, jako kdyby vám někdo přinesl ten nejšťavnatější, nejúžasnější cupcake, jaký jste kdy jedli, a pak vám řekl: *A teď mi udělej přesně něco takovýho, akorát to musí být bezlepkový, veganský a bez cukru a tuku.*

Nedalo se to.

Stejně jsem se ale nikdy nepřestala snažit, abych něčeho takového dosáhla.

„Pořád se ale považuje za syntetickou látku,“ já na to.

Zatřásla hlavou, jako by se mnou nesouhlasila. „Když tohle přidáš do směsi, bude se rtěnka snadněji nanášet a nebude se hrudkovat.“

Catalina měla pravdu, ale já prostě musela vymyslet nějaký jiný způsob.

Hrudkující rtěnka neklapla jedině kvůli tomu, že v ní chyběla silikonová složka. Ten den jsem byla extrémně roztržitá a později jsem v kuchyňce skoro vrazila rovnou do Craiga. Hlavou, vlastně přímo obličejem.

Nikdy předtím jsem ho tam neviděla – bylo to trochu, jako když si vyrazíte na výšlap a cestou narazíte na divokého koně. Ano, to úžasné stvoření sice patří do volné přírody, ale obvykle ho na svých každodenních procházkách nepotkáte. Úplně mi to vzalo dech.

A i když jsem několikrát pomalu zamrkala, Craig tam pořád byl v celé své úžasnosti a výšce a můj mozek jako by nedokázal

zpracovat, že sdílíme stejný prostor. Že je v místnosti, kde (jak jsem si později uvědomila) si běžně dávám svůj řecký jogurt.

Usmál se, přikývl a pak odešel. A já tam pořád stála a cítila se, jako by mě srazil nákladák.

„No to si děláš datel!“ ulevila si Catalina a podívala se na mě. Dala si předsevzetí, že nebude mluvit sprostě, a tak používala náhražku, kterou jí doporučil můj děda. „Ty si na něj zase myslíš, že jo?“ Catalina si dala ruku v bok. „Tenhle pitomej výraz máš vždycky, když myslíš na toho panáka.“

Nevěděla jsem, jestli popřít její pravdivé nařčení, nebo zda hájit Craigovu čest. Catalina z nějakého důvodu neměla Craiga ráda a pořád na něm hledala chyby.

„Není to žádněj panák,“ vybrala jsem si jeho čest.

Protočila oči. „Vždyť se podívej na jeho vlasy. Samej gel. Jako kdyby spadl do mlátičky s chlapeckou kapelou. Vlasy by neměly vypadat jako struny od piana.“

„To není...“

„Nemluvě o tom, že jezdí nákladákem, což je rudej hadr jak vyšitej.“

„Cože? Jakej rudej hadr?“

Catalina zatřásla hlavou. „A pokud ne rudej, tak aspoň oranžovej. Protože velikost nákladáku je nepřímá úměrná velikosti jeho mužství.“

„Není pravda.“

„Vypadá to, že jenom tak plácám, ale v této záležitosti jsem osobně provedla zevrubnou studii a je to pravda. No a Craigův nákladák je obrovskej. To jenom říkám.“

Teď už jsem jeho čest opravdu hájit musela. Ne že bych měla nějakou přímou zkušenost, ale připadlo mi to jako nefér nařčení. Jenže z výrazu v jejím obličeji mi bylo jasné, že ji nedokážu přetáhnout na svou stranu. Nemusí Craiga mít kdo-víjak ráda, ale aspoň, když nic jiného, by mě mohla podpořit.

„Přála bych si, abys se mnou byla na jedné lodi a chápala, že ho miluju.“

„Promiň, ale to nemůžu. Já jsem spíš v přístavu a sleduju, jak se řítíš na obrovské ledovce.“

Můj vztah s Craigem ale rozhodně nebyl žádný *Titanic*. Než jsem však mohla odpovědět, koutkem oka jsem uviděla nějaký pohyb.

Byl to Zhen, jeden z našich kolegů, a zrovna se zvedal od svého stolu na vzdálenějším konci místnosti. Catalina sledovala můj pohled a šťastně si vzdychla. Už dlouho do něj byla bláznivě zakoukaná. Byl to jeden z mála kluků v laborce, který se líbil nám oběma.

„On a já spolu budeme mít ty nejchytřejší děti,“ zašeptala mi, když vyrazil směrem k nám. Říkala jsem si, jestli vůbec tuší, že ho moje nejlepší kamarádka co nevidět dočista dobyde. Kdykoli totiž pohledem spočinula na nějakém muži, dostala ho.

Tuhle schopnost jsem s ní nesdílela.

„Počkej. Myslela jsem si, že randíš s tím Stevem.“

„*Randění* je silné slovo. Byl to spíš náběh na randění,“ opáčila. „Ale ať už to bylo cokoli, je to pryč. Rozhodla jsem se, že končím s randěním se sexy klukama. Je to samej ubožák.“

„Já taky končím.“ Teda upřímně, já vlastně nikdy s žádným sexy klukem nerandila, ale doufala jsem, že se to v ne moc vzdálené budoucnosti změní.

„Zhen je hezkej, ale jako že ne tak sexy, abys mu musela na mobilu zapnout sledovací apku. A navíc je chytřej a milej. Do života docela dobrý, ne?“

To teda jo. To bych taky brala.

Catalina pohodila svými dlouhými tmavými vlasy, pečlivě se nastavila a dramaticky se opřela o můj stůl. Trochu jsem posunula kádinku, kterou mi předtím dala, aby ji omylem nepřevrhla, zatímco se bude takhle – jak by řekl můj děda – chlubit

svým peřím. Rozuměla pářicímu tanci ve vši jeho složitosti, zatímco já byla v téhle oblasti zoufale neobratná.

Zhen se u nás k mému překvapení nezastavil a v poslední vteřině zahrnul doleva. Cestou ale stačil zamumlat jediné slovo: „Plášť!“

O-ou! Vyměnily jsme si s Catalinou ustarané pohledy. Tohle byla naše společná tajná šifra. Znamenala, že Jerry má mizernou náladu. Obvykle toleroval, když jsme neměli oblečený laboratorní plášť, i když to považoval za nedostatek disciplíny a úcty vůči laboratoři. Ty pláště byly vážně otravné! Nedaly se udržet čisté a rukávy byly tak plandavé, že se nám v jednom kuse pletly do cesty, takže jsme tu a tam div nepřevrhli nějaký ne úplně bezpečný materiál po celé ploše stolu.

Když nás Zhen takhle varoval, Catalina honem běžela ke svému stolu a já znovu otevřela spodní šuplík, kde plášť obvykle nerušeně odpočíval. I všichni ostatní chemici si oblékali ty své.

Můj laboratorní plášť rozhodně nebyl čistý, tak jsem se rychle pokusila vydrhnout jednu z těch viditelnějších skvrn od nějakého jasně červeného barviva. Popadla jsem kádinku a naplnila ji vodou ze svého dřezu, namočila si v ní prsty a těmi se pokusila smýt onu záhadnou barvu, kterou se mi podařilo trvale poznačit klopou. Neúspěšně.

Vylila jsem vodu, pak si to rozmyslela a znovu kádinku naplnila, abych se mohla napít. Dala jsem si pořádný doušek, a sotva jsem ji odložila, slyšela jsem, jak se Jerryho dveře otevřely.

Když jsem předtím dorazila, záměrně jsem se nedívala směrem k jeho kanceláři v jakémsi naivním přesvědčení, že když nevidím já jeho, nějakým kouzlem nezjistí, že jsem přišla pozdě. Když se ale teď jeho pečlivě naleštěné boty vydaly napříč betonovou podlahou zalitou epoxidovou pryskyřicí, mé srdce začalo tlouct o něco rychleji.

Určitě to schytám.

Pomalu jsem si stoupla v naději, že třeba každou chvíli zastaví a zavolá si mě do kanceláře. Jenže jeho kroky neustály a namísto toho si to namířil rovnou k mému stolu.

Zasténala jsem. Mělo mi to být jasné. Já si ponížení vždycky musím vytrpět veřejně.

Zlostně na mě hleděl. „Slečno Ellisová? Můžete mi to nějak vysvětlit?“

Pokud jsem předtím byla paranoidní, že na mě všichni civí, teď už nebylo pochyb, že je to pravda. Z nějakého důvodu jsem byla jediný chemik, kterého Jerry vždycky umravňoval před celou laboratoří. Se všemi ostatními si to vyřizoval mezi čtyřma očima v kanceláři, ovšem se mnou...

Moje muka viděli úplně všichni.

Dnes se zdál obzvlášť našťvaný. Vážně za to mohla jen moje nedochvilnost? Už jsem udělala víc věcí, které nebyly zrovna na pochvalu – vyhodila jsem třeba dost kádinek, které mi nešly vymýt, a tvrdila, že jsou natuknuté. To přece dělali všichni.

O tom ale šéf nevěděl, nebo ano? Byly tu snad bezpečnostní kamery? Pohledem jsem přelétla rohy pod stropem. Že by nás celou dobu nahrávali?

No dobře, tohle asi trochu přeháním, ale nepřehání to i Jerry?

„Vysvětlit? Co?“ zopakovala jsem nechápavě. Cítila jsem se mizerně. Nikdy jsem nebyla přeborník v konfrontaci, a vždycky když jsem mluvila s Jerryem, bylo mi z toho nanic. Jako bych na těle měla zbytek mýdla, které nejde smýt.

„Nelíbí se mi, že chodíte pozdě.“ Jeho slova byla úsečná, rozezlená a mě znovu zarazilo, proč v něm vyvolávám tolik jedu. Každý tady už někdy přišel pozdě, rozhodně jsem nebyla první. Jerry obvykle vypadal popuzeně, když se to stalo ostatním, ale tohle nebylo jen popuzení.

Vždycky jsem se kvůli němu cítila jako malé děcko, které si učitel zavolá ke katedře, aby z něj před celou třídou udělal odstrašující případ.

Nesnášela jsem to. Opravdu nesnášela. Cítila jsem, jak mi hoří tváře, a přála jsem si mít tu odvalu a něco mu na to říct. Vykřičet ze sebe tu nerovnost, že se mi nelíbí, jak zachází se mnou ve srovnání s mými kolegy. Catalina na mě hodila soucitný úšklebek, ale v tomhle jsem byla sama. Tep jako by mi začal přeskakovat.

Na moment jsem si skutečně dovolila vychutnat představu, jak se postavím sama za sebe, ale nakonec jsem zvolila cestu pokory. „Omlouvám se. Bylo to...“

Ale Jerry mě usekl. „Svou práci často neodvádíte dobře a v důsledku toho ji pak za vás musí dohánět vaši kolegové a já.“

Překvapením jsem vytřeštila oči. Věděla jsem, že jsem jeden z nejlepších chemiků v laboratoři. Vždycky mi dávali ty nejnáročnější úkoly, protože produktoví manažeři věděli, že je zvládnou. Otevřela jsem pusku, že něco řeknu, ale zas mě nenechal.

„Všem ostatním se podařilo dorazit do práce včas, jen aby zase pracovali za vás. Nechápu, proč jsou s vámi neustále nějaké potíže.“

Bylo dost zlé, že mě obvinil, že neodvádím dobře svou práci, ale skutečně se hodlal neustále vracet k tomu mému nešťastnému zpoždění? Nikdy předtím jsem nepřišla pozdě. Nikdy za celou dobu, co jsem tu pracovala.

Chtěla jsem se bránit, ale uvědomila jsem si, že by mi to k ničemu nebylo. Zdálo se, že mě vážně nemusí, jen jsem si nebyla jistá proč. Vždyť jsem dělala dobrou práci. Navzdory tomu, že tvrdil opak, málokdy jsem něco pokazila.

Celé to zavánělo něčím osobním a já nevěděla, co s tím. V té chvíli jsem zoufale toužila po tom dát mu výpověď. Abych řekla pravdu, něco takového jsem chtěla vždycky, abych mohla konečně prorazit sama za sebe, ale věděla jsem, že by to nebylo správné rozhodnutí. Neměla jsem žádnou záchrannou síť. Tuhle práci jsem zkrátka potřebovala, a tak jsem trčela na

místě. Spolkla jsem knedlík v krku a pokorně pronesla: „Už se to nestane.“

„To by rozhodně nemělo. Oficiálně vám uděluji výtku. Nebaví mě s vámi neustále vést tyto rozhovory. Dnes dopoledne máme inspekci a já – *my* si nemůžeme dovolit udělat na vrchní management špatný dojem.“

Věnoval mi poslední zlostný pohled a pak odešel od mého stolu. Inspekce? Vrchní management?

Znamená to, že přijde Craig?

Mé emoce se tak rychle změnilly z naprostého ponížení v euforické očekávání, až se mi z toho trochu zvedl žaludek. Tuhle situaci bylo rozhodně potřeba probrat. Které členy vrchního managementu měl Jerry na mysli?

Když se dveře od Jerryho kanceláře zase zavřely, dala jsem Catalině znamení pokynutím hlavy směrem ke skladu. Tam – a v chladicím boxu a mrazáku, které byly uvnitř –, jsme uchovali všechny materiál a zásoby.

Přišla za mnou do chladáku a zavřela za sebou těžké dveře. Prakticky zvukotěsné. Rychle mě obejmula a zeptala se, jestli jsem v pohodě. Přikývla jsem.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se a oči jí blýskaly vzteky. „Byl totálně mimo! Nikdy jsem Jerryho neviděla tak...“

Ale tohle nebylo to, co jsem chtěla probrat. Rozhodla jsem se odhodit naštvání stranou, abych si udržela odvahu a soustředila se na věci, které by mě mohly učinit šťastnou. „Ta inspekce. Kdo myslíš, že přijde? Říkal Jerry něco, než jsem dorazila?“

Svraštila čelo. „Ne, náš velectěný vedoucí neřekl ani slovo. Je mi jasný, že asi chceš, abych hádala, že to bude Craig, ale myslím si, že to bude spíš Lochneska GQ.“

S Catalinou jsme výkonnému řediteli Minx Cosmetics dali přezdívkou Lochneska GQ, protože jsme ho nikdy neviděli naživo, asi tak jako lochnesku, a zároveň proto, že na jediné jeho

fotce, kterou jsme viděli ve čtvrtletní zprávě, byl vyloženě směšně vyfešákováný a vypadal jako model na obálce časopisu GQ. Předpokládala jsem, že má nějaké opravdové jméno, ale říkaly jsme mu Lochneska GQ tak dlouho, že jsem netušila jaké.

Kolovaly fámy, že Lochneska GQ nějak souvisí s Craigem, ale já usoudila, že spolu musí být spojení dosti vzdáleně. Vůbec si totiž nebyli podobní.

„Proč by sem chodil? Ten má na starosti jiný věci.“ Lochneska GQ evidentně dělal svou práci dobře, protože zisky společnosti se na vysoce konkurenčním trhu rok od roku zvyšovaly. „Ale Craig, na druhou stranu, ten má na starosti všechno, co se děje na našem oddělení. Je to spíš takovej ten typ šéfa pro příměj styk.“

„Jo jo, já vím dost přesně, jak příměj styk by sis nejradši představovala.“

„Ha ha ha.“

Pak mi položila ruce na ramena a otočila si mě čelem k sobě. Byla jsem o hlavu vyšší než ona, ale najednou jsem měla kapku nahnáno. „Ty Craiga neznáš, ale já jsem o něm už něco zaslechla. Myslím, že bys měla dát zpátečku.“

„Já si poradím, neboj,“ opáčila jsem, protože jsem nehodlala naslouchat nějakým zlým řečem o mém budoucím manželovi. „Jenom pomluvy, nic víc.“

Nezdálo se, že bych ji přesvědčila. „I kdyby byla pravda jenom zlomek z nich, radši vyhodím do vzduchu celou tuhle laborku, než bych ho k tobě pustila.“

„Oceňuju tvou ochotu zvolit násilí ve jménu své kamarádky, ale já jsem velká holka. Nemusíš mě ochraňovat,“ dodala jsem. Akorát že Catalina mi už víckrát řekla, že jsem jako čerstvě narozené jehňátko na roztřesených nožičkách a že cítí povinnost chránit mě před krutou realitou.

Za to jsem ji sice milovala, ale zároveň jsem opravdu dokázala činit svá vlastní rozhodnutí.

„Neříkej, že jsem tě nevarovala,“ pronesla a pustila mě.

„Pokud máš pravdu, podepisuju ti teď a tady, že mi pak můžeš říct, že jsem neměla pravdu a ty jo.“

To ji rozesmálo. „To ti připomenu.“

„Je mi to jasný. Ale teď bysme se asi měly vrátit k práci,“ navrhla jsem. Technicky vzato jsem vlastně doteď neudělala vůbec nic a nepotřebovala jsem Jerryho ještě víc rozzuřit tím, že se budu zdržovat v chladáku. Obzvlášť, když pro mě kamarádka nemá žádné užitečné špionážní zpravodajství.

Catalina, jako by mi četla myšlenky, mě zastavila a položila mi ruku na paži. „Seš si jistá, že si nechceš promluvit o Jerry?“

Zase ten mýdlovej pocit. Popostrčila jsem si brýle na kořeni nosu: „Ne, jenom jsem se pokoušela získat nějaký informace o té inspekci. Na ostatní kašlu.“

Otevřela jsem dveře chladáku a zalapala po dechu.

Uprostřed skladu, jako kdybych si ho přičarovala, stál Craig Kimball.

KAPITOLA

druhá

„Zdravím,“ pronesl Craig s úsměvem. Slunce osvětlovalo jeho blondaté vlasy a bledě modré oči mu zářily. Vypadal jako anděl, který mě přišel zachránit. Srdce se mi tetelilo vzrušením.

Pokusila jsem se promluvit.

Nic ze mě ale nevyšlo.

Jenom jsem tam stála a hleděla na něj, pusu zpola otevřenou jako ryba, kterou zrovna vytáhli z vody.

„Zdravím! Jsem Catalina Diazová a toto je Anna Ellisová.“ Má nejlepší kamarádka mě zachránila a já ji teď upřímně řečeno zbožňovala jako nikdy předtím. Ačkoli proč cítila potřebu mě představit, mi nebylo jasné. Už jsme se s Craigem potkali. Znal mě.

„Craig Kimball,“ pronesl, jako by si toho nebyl vědom. Jako kdybych na něj den co den nemyslela.

Jako kdybych si nepamatovala, co pro mě udělal před dvěma roky.

Při té vzpomínce se odkudsi ze mě ozval jakýsi zvláštní dávivý zvuk.

Už podruhé v jednom dni mi zrudnul obličej, tentokrát ale ze zcela jiného důvodu.

„Jste naši dva vědečtí pracovníci,“ řekl s mrknutím. „Ženy.“ Catalina se vedle mě naježila a opáčila: „Jsme prostě vědkyně. Jinak to popisovat není třeba.“

Byla jsem úplně vykořeněná. Stále ještě nepominul ten setrvávající pocit strachu a trapnosti z Jerryho minilekce, a teď jsem zase skoro nemohla popadnout dech, jak před námi stál Craig se založenýma rukama a usmíval se na mě.

Na mě. Mě!

Cítila jsem, že je Catalina popuzená, ale nevěděla jsem proč přesně. Byla jsem plně zaměstnaná tím, abych usledovala, jak se Craigovi pohybují ústa. Zdálo se mi, jako by se mazlil s každým slovem, které z nich vycházelo.

Donutila jsem se vnímat.

„Ó, neberte to prosím ve zlém,“ řekl. „Chtěl jsem jen zdůraznit, že je velice působivé, jak dobře si vy dvě vedete v tomto typicky mužském odvětví.“

Á. Tak proto byla Catalina našťvaná. Nechtěla jsem ho soudit na základě prvního dojmu a rozhodla se předpokládat, že tím, co řekl, nemyslel nic špatného, ale zároveň jsem rozuměla, proč se kamarádka tak brání – často nás považovali za jaksi méněcenné. Nejen tady v práci, ale taky na konferencích. Jako kdybychom neměly stejný stupeň vzdělání a dovedností jako naši mužští kolegové. Ti správní vědci.

Craig si odkašlal, jako by si konečně uvědomil, do čeho se namočil, a změnil téma. „Na čem pracujete?“ zeptal se.

Jazyk jako by mi mezitím natekl na dvojnásobnou velikost. Jestli brzy něco neřeknu, bude si myslet, že jsem divná.

Divnější, než si doteď možná myslel. „Ehm, my jsme, uhm, tady hledaly materiál.“

Já promluvila! Vyslovila jsem skutečná slova!

Co na tom, že jsem neodpověděla na jeho otázku. Promluvila jsem a pak jsem tam už zas jen stála a culila se na něj jako vyšínutá halloweenská dýně.

Catalina na mě vrhla pohled, který naprosto zřetelně říkal: „Proč se ti líbí zrovna tenhle chlápek?“ a já na oplátku pokrčila rameny. Tohle nešlo jen tak vysvětlit. Prostě ho neznala.

Technicky vzato, já taky ne, ale mohla jsem osobně zaručit, že je to dobrý chlap.

Zavrtěla hlavou a oznámila mi: „Já se pomalu vydám zpátky ke svému stolu a připravím trochu nitroglycerinu.“

Pochopila jsem její narážku, ačkoli její obavy nebyly vůbec na místě. Odešla ze skladu a já zůstala s Craigem sama.

Sama – a mluvili jsme spolu.

„Říkala nitroglycerin?“ zopakoval Craig a zněl pobaveně.

„Rostlinnej glycerin,“ upřesnila jsem. Nechtělo se mi vysvětlovat, co měla má nejlepší kamarádka na mysli. „Vyrábí organické hydratační přípravek. Mě osobně nejvíc baví práce na líčidlech, ty vyrábím nejradši. Třeba teď pracuju na rtěnce, která bude odolná a plně přírodní. A taky v opravdu zářivejch barvách.“

Přesunul se pohledem jinam a rozhlížel se po místnosti. Zdálo se mi to, nebo byla v jeho výrazu znát něco jako znučenost?

Myslela jsem si, že najdeme společnou řeč skrz lásku ke kosmetice. Byla to moje vina. Byla jsem nervózní a říkala věci, které ho nezajímaly. Někdy jsem měla tendenci tohle dělat.

Bylo načase znova vytáhnout historku, která se lidem obvykle líbila. „Víte, když je řeč o nitroglycerinu, na vysoké jsem měla jednoho parťáka na laborky, kterej si chtěl vyzkoušet, jestli ho dokáže sám vyrobit, a vysklil při tom všechny okna v naší laborce.“

Zabralo to. Získala jsem zpět Craigovu pozornost, akorát že teď vypadal ustaraně.

„Klid – byl v pohodě. Ožehlo mu to obě obočí a předeek vlasů, ale naštěstí byl dostatečně daleko, když to bouchlo.“

To byla asi jediná úžasná historka, která se mi kdy stala. Věděla jsem, jak smutné světlo to vrhá na můj život, ale prostě jsem byla šťastná, že se mi podařilo získat zpět jeho pozornost.

„A tohle tady děláte po pracovní době? Vyrábíte načerno výbušniny jak na běžícím pásu?“

Naznačila jsem snad něco takového? „To byl můj parták na laborky a nešlo o peníze. Byl jenom zvědavěj. Jinak ne, nevyrábíme tady výbušniny a ani nebudeme. Dokud teda někdo nepřijde na bezpečný způsob, jak je lidi můžou používat k redukci vrásek a jemnejch linií.“

Doufala jsem, že se zasměje, ale jen přikývl. „Chtěla jste mi ukázat nějakou tu rtěnku?“

„Á, ten recept? Ano. Pojdte za mnou. Mám to v počítači.“

Nějak se mi povedlo zvládnout celou cestu až ke svému pracovnímu stolu, aniž bych zakopla o své vlastní nohy. Byla jsem bez sebe z vědomí, že kráčí hned za mnou, až jsem se musela štipnout, že je to pravda. Právě jsme spolu vedli druhou skutečnou konverzaci!

Došla jsem ke svému laptopu a otevřela soubor. On stál na pravo od mého stolu a skutečnost, že dýcháme stejný vzduch, mě činila neuvěřitelně šťastnou.

Zvedl trpytivě zlatý vzorek očních stínů, který jsem měla na stole. „Nejnovější tvářenka?“

Copak neviděl, jak je to zlatý a lesklý? Tohle si dáte na tváře možná tak, když půjdete na diskošku do klubu. „Ne, to jsou oční stíny. V marketingu říkali, že se krabatí, takže to musím...“

Hlas mi selhal, když udělal tu nejhorší věc, jakou jsem si dovedla představit.

Začal si prokřupávat prsty. Nahlas, jeden po druhém. Každé ostré prasknutí provrtávalo mou duši a uši mi div nekrvácely. Tenhle zvuk jsem nenáviděla celou svou bytostí.

Maličký hlásek mi našeptával, že má spřízněná duše by si v mé přítomnosti nikdy prsty neprokřupávala. Hloupost. Nemohla jsem uvěřit, že jsem na něco takového vůbec pomyslela. Už už jsem se ho chystala poprosit, aby byl tak laskavý a přestal

s tím zvukem, ze kterého se mi zvedá žaludek, ale uvědomila jsem si, jak divně by to asi znělo.

„Tady,“ řekla jsem a podala mu počítač v naději, že ho trochu vyruším.

Vzal si laptop, čímž naštěstí přestal provádět zvěrstva svým ubohým, trýzněným prstům. Uvědomila jsem si, jak moc mi záleží na jeho názoru na můj projekt. Chtěla jsem, aby viděl, jak jsem chytrá. Potřebovala jsem na něj udělat dojem. Co do vzhledu jsem věděla, že na ten ho nenalákám, takže mě musel trochu poznat, aby se mohl zamilovat do mé tu a tam podmanivé osobnosti.

Jenže nic neříkal a mně se začal stahovat žaludek. Zničehonic jsem mu potřebovala vysvětlit své myšlenkové pochody. „Musím být opatrná, abych u tohohle přípravku splnila všechny veganský parametry. A taky nesmím být netrpělivá a příliš rychle zvýšit hodnotu pH. To totiž bývá prohřešek všech kosmeticek chemiků.“

„Ano, to se stalo každému z nás.“

Byl to sarkasmus? Posunula jsem se na stoličce. V tváři se mu znovu objevil ten znuděný výraz. Postrčila jsem si brýle na nose, protože jsem se bála, abych si je náhodou nezamlžila tím, jak jsem dýchala mnohem usilovněji než normálně. Snažila jsem se sdělit svému mozku, že tento okamžik není tak důležitý, jak si moje centrální nervová soustava zjevně právě myslela. Potřebovala jsem se zchladit, a tak jsem se natáhla po kádince s vodou a napila se.

Nebyla v ní voda. *Nebyla v ní voda.* Cyklopentasiloxan.

Rychle jsem se nahnula dopředu a všechno vyplivla do dřezu. Popadla jsem kádinku, do které jsem si předtím nabrala vodu, a začala si vyplachovat pusou. Jednou, podruhé, potřetí, počtvrté.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Craig a jeho starostlivost mě dojala. Vzpomněla jsem si na šanon s bezpečnostními pokyny ve

spodním šuplíku svého pracovního stolu. Nevěděla jsem, jestli v této situaci mám dělat ještě něco dalšího, ale byla jsem si dost jistá, že neumřu. Věděla jsem, že cyklopentasiloxan může potenciálně narušit hormony, ale když se to vezme kolem a kolem, já ho vlastně nepožila.

Kdybych teď ale šanon vytáhla, Craig by se dozvěděl, co jsem právě udělala.

„V pohodě. Jsem v pohodě,“ přikývla jsem bezstarostně. Sice jsem si málem nevratně poškodila část svého endokrinního systému, ale dobrý. „Jenom jsem...“ nechtěla jsem přiznat svůj kolosální přehmat. Šlo mi o to, podmanit si ho svou chytrostí a důvtipem, ne přimět ho, aby si myslel, že neumím rozeznat chemikálii od vody.

Což teda byla pravda, ale stejně.

Položil laptop. K mému přípravku neřekl nic a já zase cítila nutkání vyplnit ticho. „Vím, že to není žádná senzace, ale tohle mi zadali. Moc ráda bych dostala šanci pracovat na některé z věcí, který jsem představila svému šéfovi. Myslím, že mám spoustu potenciálně dobřejch nápadů.“

Teď se jeho výraz změnil. „Opravdu? Podělila jste se o ně s někým?“

Jak můžu Craigovi říct, že Jerry je šašek, kterej nepozná dobrej nápad, i kdyby mu vylezl na obličej a udusil ho jako jedna z těch mimozemských larev? „Zatím ne. Máme dlouhej seznam věcí, který je potřeba udělat, a já se snažím soustředit na ně.“

Doufala jsem, že je to dostatečně diplomatická odpověď.

Jak jsem čekala, co odpoví, znovu se mě zmocnil ten úzkostný pocit. Natáhla jsem se přes stůl a moje ruka spočinula na teploměru. Zvedla jsem ho. Kdybych se jednoho dne stala slavnou a můj životopisec by se mě zeptal na tento okamžik, vůbec bych nebyla schopná vysvětlit, proč jsem se vytrasila s tímhle otřepaným fórem. „Víte, co řekne teploměr odměrnému válci?“

Odmlčela jsem se. „Buď si odměřenej, jak chceš, mně z toho teplota nevylítne!“

Craig se na mě bez výrazu zahleděl a mě zavalil naprostý a nevýslovný pocit ponížení, sahal od konečků prstů na nohou po kořínky vlasů, až se mi chtělo zalézt pod stůl a čekat na tepelnou smrt vesmíru.

Když promluvil, úplně přešel můj světoborný vtip a já nevěděla, jestli je to vlastně dobře, nebo ne: „Co se týče vašich nápadů, měla byste se stavit u mě v kanceláři a říct mi o nich něco víc. Zrovna pátrám po něčem velkém. Po něčem, co Minx umístí na mapu kosmetického průmyslu.“

Jasně. To jsme chtěli všichni. Proto jsme byli tady – abychom přišli s další velkou inovací, která změní náš obor.

Craig mluvil dál, skoro jako by mi četl myšlenky. „Vím, že každý šéf v každé kosmetické firmě na světě hledá totéž. Ono se to snadno řekne, že? On totiž můj otec...“, hlas mu vypověděl a povzdechl si. „Zkrátka potřebuji najít něco, díky čemu se mnou on a KRT budou spokojení.“

Věděla jsem, že Minx Cosmetics je dceřinou společností mnohem většího konglomerátu KRT Limited. Že by jeho otec měl s tou společností nějakou souvislost?

Nechala jsem to být a spíš mi vrtalo hlavou, jak vůbec někdo může být nespokojený s Craigem. To snad ani nebylo možné!

Potom dodal: „Takže kdyby vás skutečně napadlo něco velkého, chci, abyste s tím šla přímo za mnou, ano?“

V tom, jak to řekl, bylo něco... divného. A asi mi to viděl v tváři, protože se najednou naklonil nad můj stůl a byl tak blízko, že kdybych se pohnula jen o kousíček doprava, už bychom se prakticky líbali.

Při tom pomýšlení můj mozek začal stávkovat a já úplně zapomněla, co mi před chvilkou běželo hlavou.

Oči se mu rozzářily a na rtech mu zahrál láskavý úsměv. „Jdete dnes na večírek?“

„Na ten firemní večírek?“ zeptala jsem se bez dechu. Samozřejmě že firemní večírek. O jakém jiném by asi tak mluvil? Minx Cosmetics měla vždycky v lednu, když se všichni vrátili z dovolené, velkou akci, na níž se oslavovaly úspěchy předchozího roku.

Vůbec jsem neměla v plánu jít. Nesnášela jsem večírky a společnost hromady lidí. Mojí představou dokonalého večera bylo sedět doma a koukat na filmy a (nebo) hrát deskovky. Jenom tak někde postávat a být nucená do společenské konverzace, bylo podle mě něco, co by měla zakázat Ženevská úmluva.

Přikývl. „Doufám, že přijdete.“ Nějak se mu podařilo dostat ještě blíž ke mně, a když mi nervy začaly zkratovat, nevěděla jsem, jestli je to kvůli němu, nebo kvůli požití cyklopentasiloxanu. Zamumlal tichým hlasem: „Je fakt velká škoda, že ve firmě máme zákaz vztahů na pracovišti.“

Zprudka jsem se nadechla. Zákaz vztahů na pracovišti? Cože? Odkdy? Nikdy jsem o něm neslyšela. Něco takového by nám přece Jerry určitě s velkým potěšením pořád dokola připomínal.

Pouhou milisekundu nato jsem pochopila, co tím Craig naznačuje, a srdce mi samým vzrušením vyskočilo až do krku. Nebýt totiž nějakého zákazu... mohli bychom... on a já...

Bylo to jako splněný sen!

Já zákazy obvykle neporušuju, ale možná bych byla ochotná udělat výjimku. Aspoň jednou.

„Ano! Rozhodně jdu. Miluju večírky!“ Doufala jsem, že z mých slov nepoznal, jak si vymýšlím. Vždycky jsem byla mizerný lhář.

Jerryho dveře se hlasitě otevřely a vylekaly mě. Ve svém vzrušeném, nadějeplném omámení jsem dočista zapomněla na svého popudlivého šéfa.

Co když sem přijde?

Co když Craig uvidí, že se mnou Jerry zachází jako s neschopným idiotem? To by bylo strašné. Na svoji inteligenci jsem byla vždycky nejvíc pyšná a rozhodně jsem nechtěla, aby se na mě Craig kvůli Jerrymu díval jinak. To by byla hotová noční můra. Pro jistotu jsem zkontrolovala, že vím, kde je únikový východ.

Byla jsem rozervaná mezi touhou mít Craiga ještě u sebe, abychom spolu mohli mluvit, a nutkáním říct mu, aby odešel dřív, než všechno zkazí můj šéf.

I když jsem měla pocit, že na to možná stačím sama. Stačilo, jak jsem na něj pořád zírala nebo zničehonic pila chemikálie.

Jerry si odkašlal a Craig se ohlédl přes rameno. „Měl bych jít.“ Otočil se zpátky ke mně. „Musíte mi věnovat tanec, ať si můžeme víc promluvit o vašich nápadech. Platí?“

„Ano!“ On si se mnou chce zatancovat, opakovala jsem si pořád dokola. Nedokázala jsem si představit nic lepšího.

„Na viděnou později,“ pronesl s mrknutím a moje srdce málem explodovalo radostí. Sledovala jsem, jak přešel k Jerrymu, potom společně odešli do Jerryho kanceláře a zavřeli za sebou dveře.

Rychle jsem se pomodlila k patronovi kosmetických chemiků, ať už to byl kdokoli, abych hlavním tématem hovoru mezi Craigem a Jerryem nebyla já, a pak jsem co nejvíc nenápadně vytáhla ze šuplíku šanon s bezpečnostními pokyny. Rychle jsem nalistovala cyklopentasiloxan a přečetla si, že si musím vypláchnout ústa (provedeno) a ujistit se, že stále dýchám (rovněž provedeno). Pohoda.

Přišla za mnou Catalina s krabicí a položila mi ji na stůl. „Mám pro tebe pár věcí na vyzkoušení. Novou řasenku, tuhle úžasnou organickou pletovou masku s medem a borůvkama, samoopalovák, kterej nedělá fleky, a odolnou rtěnku, která by měla být neslíbatelná a bez sulfátů.“

Nezmohla jsem se na nic jiného než na ni civět, jak převodovka v mém mozku nestíhala. Pořád jsem měla plnou hlavu Craiga a toho, o čem s Jerryem mluvím, a taky jestli jsem si nedopatřením nezpůsobila neplodnost, a ona mi přinese věci na vyzkoušení? Abych ale byla spravedlivá, vlastní produkty jsme si vzájemně zkoušely pravidelně – pokaždé mi přišlo dost ironické, že v kosmetickém průmyslu pracují především muži a vyrábí něco, co sami nikdy nepoužívají a ani to na sobě nezkoušejí. Catalina a já jsme byly v tomto ohledu jedinečné.

Zkoušení lesků na rty a tužek na oči však ještě neznamená, že se umíte namalovat. Na výrobu a líčení potřebujete zcela odlišnou sadu schopností, nicméně každý ode mě vždycky očekával, že umím obojí.

Vzala jsem rtěnku a zase ji vrátila do krabice. Měla jsem hroznou smůlu. Bez ohledu na to, kolik jsem zkoukla tutoriálů na YouTube, kdykoli jsem se sama snažila parádně naličit, výsledek připomínal Picassa.

„Prostě dej vědět, co si o tom myslíš, až to vyzkoušíš,“ řekla.

„Ty se mě fakt nezeptáš na můj rozhovor s Craigem? Zrovna jsme spolu měli fakt důležitou řeč. Životně důležitou.“

Odfrkla si, jako že mi nevěří.

„Nekecám! Věřila bys mi, kdybys u toho byla.“

„Námítka – jediná další osoba, která u toho byla, utekla.“

„On neutekl,“ zabručela jsem. „Má práci. Pracuje. Ty tomu prostě nerozumíš.“

Využila jsem příležitosti, že Craig momentálně zaměstnával Jerryho pozornost, a všechno jí vyklopila. Třeba když jí dám všechny detaily, včetně těch ponižujících, pochopí, jak závažná tahle řeč s Craigem byla.

Jenže Catalina nereagovala tak, jak jsem doufala – moje nadšení ji nijak nestrhlo. Místo toho se zeptala: „Znamená to, že ty, Princezna Introvertka, fakt dneska jdeš na firemní večírek? Mám už vyhlížet čtyři jezdce apokalypsy, nebo co?“

Dělala si legraci, jako by nechápala, že tohle je vážná věc. „Samozřejmě, že jdu. Craig mě v podstatě požádal, abych tam šla jako jeho holka.“

„To pochybuju. Možná v tom jen vidíš víc, než to je.“

Pokud to tak bylo, hodlala jsem v tom vidět víc až do odvolání. To jsem jí ale neřekla a namísto toho odpověděla: „No, když nic jinýho, myslím, že to, že si se mnou chce zatancovat, je dost významná věc. Určitě se to mezi náma dneska večer zlomí.“

„Anno, miluju tě, *pero no hablo delusional*.“

Catalina obvykle sklouzávala do špangličtiny, jen když jsem ji něčím pořádně vytáčela, proto mě její prohlášení skoro šokovalo. Něco takového mi ještě nikdy neřekla.

„Promiň,“ dodala honem. „Nechci ti házet klacky pod nohy. Nejsi mimo. Neměla jsem to říkat. A měla bych tě víc podpořit. Jenže myslím, že si zasloužíš víc, než je Craig. Prostě mi na tobě záleží.“

„Já vím,“ odvětila jsem, „a vážím si toho. Ale asi bysme se měly vrátit k práci, než nás obě Jerry vyhodí.“

Přikývla a vrátila se ke svému stolu. Vyhrnula jsem si rukávy laboratorního pláště a otevřela laptop. Laptop, který ještě před chvilkou držel Craig. Mé otisky prstů se dotýkaly těch jeho. Bylo to skoro, jako bychom se drželi za ruce.

Při tom pomýšlení jsem vzdychla. Láska mé zesnulé matky k romantickým komediím mi úplně vymlela mozek.

Podívala jsem se na obrazovku a všimla si ikonky přijatého e-mailu. Chvilku jsem si pohrávala s nadějí, že mi Craig třeba posílá nějaký vzkaz, ale věděla jsem, že to není moc pravděpodobné. Měl schůzku, a kromě toho by musel vynaložit jisté úsilí, aby našel můj pracovní e-mail. I když on by to hledání asi nechal na té obranné fúrii Gretchen, své asistentce.

Tedy ne že bych jí snad mohla mít za zlé, že je tak ochranná. Já být Craigovou pravou rukou, taky bych ho bránila.

To ale znamenalo, že kdybych od něj skutečně dostala e-mail, byla by za tím slušná dávka úsilí. Ta představa mi na tváři vykouzlila úsměv.

Když jsem otevřela složku s přijatými e-maily, vykoukla na mě zpráva od Jerryho. Úsměv mě okamžitě přešel a já potlačila povzdech. Mrzutost rychle vystřídala zlost, když jsem uviděla, že jeho e-mail je plný kritiky vůči mému poslednímu receptu. Neposlala jsem mu ho. Což znamenalo, že mi vlezl do laptopu, recept si z něj vytáhl a teď kritizuje všechnu mou tvrdou práci.

Věděla jsem najisto, že tohle nedělá nikomu jinému, a v tu chvíli mě to rozčílilo. Věděla jsem, že jsem s tímto přípravkem na dobré cestě a že bude fungovat, přesto Jerry neměl nic lepšího na práci, než mi přes celou stránku velkými písmeny napsat STAVTE SE. Nejsem přece dítě, říkala jsem si, a měla jsem plné zuby toho, že se mnou přesně tak zachází.

Ruce se mi trásly, a sotva jsem vzhlédla, Jerryho dveře se otevřely a Craig odešel.

Pomyslela jsem na všechny ty drobné ústrky, jichž se na mě Jerry dopouštěl. Jak pořád odmítal moje nové nápady, aniž by vůbec zvedl hlavu od obrazovky počítače, jak nás nenechal využívat laboratoř a materiály naplno, jak mě opakovaně ztrapňoval před všemi kolegy.

Bránil mi v rozletu. Přeshlapovala jsem na místě. Vzpomněla jsem si, jak jsem si jen před pár dny předsevzala jít naproti svému štěstí, a musela jsem si připustit, že mě v současné situaci šťastnou nečiní nic. Kéž bych byla silnější! Jenže jediným způsobem, jak být silná, bylo prostě... být silná! Odhodlat se.

Já jsem přece ten, kdo musí rozhodovat o svém životě a o svém potenciálním štěstí. Copak nejsem strůjcem svého vlastního osudu? Kapitánem své... Chtěla jsem říct vesmírné lodi, ale to mi nepřipadalo moc trefné.

Trefné, nebo netrefné – jediný způsob, jak změnit věci, je změnit je sama.

Když si mé tělo konečně uvědomilo, co se chystám udělat, srdce mi začalo divoce tlouct a všechny údy mi ztěžkly, jako by chtěly, abych zůstala vězet na místě.

Nezamířila jsem přímo do Jerryho kanceláře. Nejdřív jsem zahrnula doleva a zastavila se u Catalinina stolu. Nebyla jsem si vlastně jistá, jestli jsem chtěla, aby mi to vymluvila, nebo aby mě povzbudila.

„Chystám se udělat něco vysoce iracionálního,“ pronesla jsem.

Zrovna přelévala skleničku olivového oleje do kádinky. „Něco horšího než vypít cyklopentasiloxan?“

„Jo,“ přikývla jsem. „Jak bys řekla ty, dnes volím násilí.“

Přerušila přelévání a pozvedla obě obočí. „Nechceš mu nalejt do kafe tetrahydrozolin, že ne? Víš přece, že když někomu dáš do pití kapky Visine, tak ho to neprotáhne. To je jenom pověra. I když Jerry by si zasloužil strávit den na záchodě.“

Tuhle představu bych teda klidně oželela.

„Ne. Nechci ho zdrogovat. Dám mu výpověď.“

KAPITOLA

třetí

Upřímně jsem čekala, že se mnou Catalina nebude souhlasit. Že mi řekne, že je to šílený nápad a že mám být malá poslušná holčička a honem se vrátit ke svému stolu.

Ale ona k mému překvapení řekla: „Udělej to. Kdybych měla víc praktických zkušeností, šla bych hned. Jakákoli laborka bude určitě lepší než tahle. V Los Angeles a okolí jsou desítky kosmetických firem, takže ty si práci seženeš. A lepší.“

Že si dokážu najít lepší práci, mi bylo jasné. Přes můj profil na síti LinkedIn mě pravidelně kontaktovali lovci talentů. Něco tam venku na mě určitě čeká, říkala jsem si.

A nejen to. Ačkoli jsem si to ani sama nechtěla připustit, znamenalo by to taky, že bych se mohla vysvobodit z toho otravného zákazu vztahů na pracovišti. Craigovi a mně už by nic nebránilo, abychom byli spolu. Milovala jsem ho a on se o mě podle všeho aspoň zajímal, tak jsem nám hodlala odstranit z cesty všechny překážky.

O tom, že jsem nad tímhle uvažovala, ale nikomu nepovím. Navíc Craig nebyl tím hlavním. Tady šlo hlavně o to, jak špatně se ke mně celou dobu choval Jerry. Tohle bude moje chvíle slávy, ve které zvítězím nad svým děsným šéfem. Měla jsem

konečně prožít svůj vysněný odchod a zase pevně uchopit svůj život do vlastních rukou.

„Drž mi pěsti,“ řekla jsem a přiměla nohy, aby se hnuly.

„Držím. Jdi do toho!“

Každý krok byl, jako bych se snažila projít tekutým pískem v botách ze železa. Mé staré já tohle nechtělo – bylo lepší udělat si pohodlí a snít o něčem lepším, místo abych to vážně uskutečnila.

Přesně takhle jsem to dělala doposud a přesně takhle jsem se ocitla na tomhle místě s příšerným šéfem. Bylo načase razantně změnit svůj život.

Jerryho dveře byly stále otevřené a já vešla do jeho kanceláře bez zaklepání. Krátce vzhlédl a pak se zahleděl zpátky na obrazovku počítače. „Co je?“

Kdyby byl v tu chvíli jen o trochu zdvořilejší či lidštější, možná bych to ještě přehodnotila, ale po tomhle jsem sebrala všechnu odvalu, zopakovala si v duchu slovo *šťastná* jako vnitřní mantru a pak ze sebe vyrazila: „Dávám výpověď.“

Tím jsem si získala jeho pozornost. „Cože?“ zeptal se, jako kdyby mě neslyšel.

A tak jsem zopakovala: „Dávám výpověď.“

Tak. A bylo to venku. Už to nešlo vzít zpátky.

Představila jsem si, co se asi bude dít dál. Zeptá se mě, proč odcházím, a já mu konečně budu moci povědět o všech těch strašných věcech, které mi prováděl, jak moc mě ty poslední čtyři roky jako zaměstnance nedoceňoval a jak měla Catalina pravdu – skutečně si zasloužím víc. Utřídila jsem si v hlavě všechny své potenciální odpovědi připravená spustit.

Jerry se opřel do své židle a zkoumavě si mě prohlížel, jako bych byla motýl, kterého si přišpendlil na nástěnku, co se snaží stále mávat křídly, ač je uvězněn na místě. „No, myslím, že není důvod to zbytečně protahovat. Pokud jste se rozhodla odejít, můžete si vyklidit pracoviště ještě dnes.“

Teď jsem to byla já, kdo řekl „Cože?“. Připadlo mi to příliš rychlé. Chci říct, dát výpověď z momentálního popudu bylo samo o sobě dost vysoko na stupnici spontánnosti, ale myslela jsem si, že budu mít čas hezky pozvolna vplout do nového, radostnějšího života. Najít si novou práci a do té doby si držet tuto.

Také jsem si myslela, že budu mít šanci konečně (KONEČNĚ) říct svůj názor. Jeho slova mě ale tak rozhodila, že mě vůbec nenapadlo, jak reagovat.

„Odevzdejte mi svou kartu a sbalte si věci,“ pronesl a dával přitom důraz na začátek každého slova. Zahleděl se zpátky do svého počítače, jako bych mu byla úplně ukradená. „Doufám, že nečekáte, že vám dám doporučení.“

To už bych spíš sama vylezla na Mount Everest, než bych čekala, že dostanu doporučení od tohoto hrozného chlapa. Odepla jsem si kartu z přední kapsy a položila mu ji na stůl. Uvědomila jsem si, že moje příležitost ozvat se je fuč, a vrátila jsem se ke svému stolu. Ke svému *bývalému stolu*, opravila jsem sama sebe v duchu.

Už jsem tu nepracovala.

Sbalit si těch pár věcí, které jsem měla v šuplících stolu, trvalo překvapivě krátkou dobu. Jela jsem na autopilota a do toho Catalina se spoustou otázek, ale já měla v uších jenom takový bzučivý zvuk a nedokázala v něm rozeznat nic konkrétního. Popadla jsem krabici s produkty, které mi dala na vyzkoušení. S tím jí můžu pomoci i tak.

„Anno, co se stalo?“ Konečně jsem rozuměla jejím slovům.

„Mám jít domů. Žádný dva tejdny – už dneska,“ řekla jsem jí a sama sobě zároveň. Jí, aby věděla, a sobě, abych plně zaznamenala, co se vlastně stalo. Můj hlas mi zněl přiškrceně.

Potom se objevil sekuriťák Daniel s velice omluvným výrazem ve tváři. Nevím, proč mě překvapilo, že na mě Jerry zavolal ochranku, ale překvapilo mě to.

„Promiň mi to, Anno,“ řekl, „ale musím tě vyvést z objektu.“
„Jasně. Chápu.“ Jenom dělal svou práci. Něco, co se o mně už říct nedalo.

Byla jsem nezaměstnaná.

Catalina se mě zeptala: „Seš v pohodě?“

„Jo. Zavolám ti,“ slíbila jsem. Jaksi mi to připadlo správné. Pak mi došlo, že opouštím nejen Minx Cosmetics, ale taky Catalinu a oči mi zaplavily slzy. „Už tě neuvidím každý den!“

„Budem si každý den volat a psát, tak jak teď. A až rozjedeš svůj vlastní úspěšnej byznys, můžu pro tebe dělat. Budu tvoje pravá ruka.“

Kdyby mi v tu chvíli bylo do smíchu, zasmála bych se. Takový velký vzdušný zámek. Hrozně jsem ho chtěla, ale chyběla mi schopnost proměnit ho ve skutečnost.

„Anno, fakt už musíme jít,“ připomněl Daniel, stále stejně omluvným tónem.

„Fajn.“ Nechtěla jsem, aby kvůli mně měl potíže. Objala jsem Catalinu. „Brzo si zavoláme.“

„Jasnačka.“

Cítila jsem pohledy všech ostatních chemiků v místnosti, když jsem z ní naposledy vyšla ven. Hrdlo se mi celé stáhlo a rozpálilo. Přece nebudu před všemi těmi lidmi brečet. Když nic jinýho, rozhodně Jerryemu nedopřeju to potěšení, aby mě viděl, jak se kvůli němu zhroutím uprostřed laborky.

Daniel mě vyprovodil až dolů na parkoviště a otevíral mi přitom všechny zamčené dveře v budově svou kartou.

„Najdeš si něco jinýho,“ pronesl, když jsme došli k mému autu. „Dávej na sebe pozor, jo?“

Přikývla jsem. Pořád jsem se necítila na to, něco říct. Když se vrátil do haly, odemkla jsem auto a krabici dala na sedadlo spolujezdce. Přešla jsem na stranu řidiče, vlezla za volant a zabouchla dveře.

Co jsem to právě udělala? Co jsem to udělala?